אין פוחתים מ-21 תקיעות במקדש בכל יום, (3 בפתיחת שערי העזרה, 9 בתמיד של שחר, 9 בתמיד של בין הערביים) ולא מוסיפים על 48 תקיעות, בערב שבת מוסיפים 6 תקיעות להפריש את העם ממלאכה, בימים שיש בהם קרבן מוסף מוסיפים 9 תקיעות, בחג הסוכות היו מוסיפים 12 תקיעות נוספות (בתהלוכה למלא מים מהשילוח, ובזקיפת הערבות בצידי המזבח), ולכן בערב שבת בחג הסוכות היו תוקעים 48 תקיעות. בברייתא כתוב דעת ר' יהודה שמנה 'תקיעה תרועה תקיעה' כתקיעה אחת ואמר שאין פוחתים מ- 7 תקיעות (שהן 21 קולות) ולא מוסיפים על 16 תקיעות (שהן 48 קולות), שכתוב "**ותקעתם תרועה**" וכתוב "**תרועה יתקעו**" ללמד ש'תקיעה תרועה תקיעה' נחשבות למצווה אחת. אבל חכמים למדו שאמנם לפני ואחרי תרועה צריך לתקוע אבל כל קול הוא מצווה נפרדת שכתוב "**ובהקהיל את הקהל תתקעו ולא תריעו**" ולא ייתכן ציווי על חצי מצווה, דעת ר"י שהתקיעות בכינוס הקהל במדבר אינן אלא סימן ולא מצווה. רב כהנא אמר כשיטת ר"י שאין להפסיק כלום בין תקיעה לתרועה. ר' יוחנן אמר כשיטת חכמים וסבר שאפילו אם הפסיק שעה בין תקיעה לתקיעה יצא ידי חובה.

בתוספת לשירת הלווים היו כלי זמר, אין פוחתים מ-2 נבלים (כעין חמת חלילים או כלי מיתר עתיק, או כמין תוף) ולא מוסיפים על 6. אין פוחתים מ- 2 חלילים ולא מוסיפים על 12, משום שב-12 ימים בשנה שאומרים בהם הלל מנגנים בחליל לפני המזבח בזמן הקרבה או שחיטה של קרבן, והם ביום שחיטת פסח ראשון וביום שחיטת פסח שני, ביו"ט ראשון של פסח, ביו"ט של עצרת, וב- 8 ימי חג הסוכות. ישנם 18 ימים שיחיד גומר את ההלל והם 8 ימי חג הסוכות, 8 ימי החנוכה, יו"ט ראשון של פסח, יו"ט של עצרת. בחו"ל מוסיפים עוד 3 ימים שעושים שני ימים טובים ביו"ט ראשון של פסח, ביו"ט של עצרת ובשמיני עצרת. בימי חול המועד של סוכות אומרים הלל משום שחלוקים זה מזה בקורבנותיהם, משא"כ ימי חול המועד פסח שלא אומרים בהם הלל. ישנם ימים שאין אומרים בהם הלל, שבת שלא נקראת בשם 'מועד', ראש חודש שלא התקדש באיסור עשיית מלאכה וכתוב "**השיר יהיה לכם כליל התקדש חג**", ראש השנה ויום הכיפורים משום שהקב"ה יושב על כסא דין. בימי החנוכה אומרים הלל אף על פי שלא נקראו מועד ולא שובתים ממלאכה משום הנס שאירע בהם. בפורים לא אומרים הלל על הנס, ר' יצחק אמר משום שאין אומרים שירה על נס שאירע בחו"ל, רב נחמן אמר שקריית המגילה נחשבת להלל, רבא אמר שהיות שעדיין אנו עבדי אחשוורוש אי אפשר לומר 'הללו עבדי ה' משא"כ ביציאת מצרים שהפסיקו להיות עבדי פרעה.

כלי ה'אבוב' נקרא חליל משום שקולו ערב, לא היו מנגנים במקדש בחליל של נחושת אלא בחליל של קנה שקולו ערב, חליל זה היה חלק ודק דפנות ומימות משה רבינו וציפוהו זהב ולא היה קולו ערב, ונטלו את הציפוי. הצלצל והמכתשת אלו שני כלים שנשתיירו ממקדש ראשון למרות שנפגמו, היות והתיקון על ידי מומחים מאלכסנדריה רק הפחית את מעלתם, ועליהם אמר דוד "**נחשת ממרט**" וכתוב "**נחשת מרוק**" וכתוב "**וכלי נחושת מצהב טובה שניים חמורות כזהב**" רב ושמואל נחלקו האם כל אחד מהכלים שקול כשנים של זהב או ששניהם שווים ביחד ככלי זהב אחד, ר' נתן הסביר

'שנים' מלשון שהיו שניים מכל כלי. רשב"ג אמר שמעיין השילוח היה מקלח מים ברוחב איסר ואמר מלך להרחיבו והתמעטו מימיו וחזרו והצרו לקיים מה שנאמר "**אל יתהלל חכם בחכמתו ואל יתהלל הגבור בגבורתו**", עוד אמר רשב"ג שלא היה פעמון במקדש משום שקולו עב ומקלקל את סיום הנעימה. בסיום הנגינה היה חליל אחד מאריך יותר מחבריו ומסיים יחידי מפני שהוא יפה יותר. כעין מגרפה הייתה במקדש שבה עשרה נקבים ובכל נקב היה קנה, וכל קנה מוציא עשרה או מאה צלילים, נמצא כולו מוציא 100 או 1000 צלילים.